

még a lakásukból sem tudnak kimenni: egy végtelen tenger közepén gubbasztanak.

Erősen dél volt mikor az egyesült Duna—Sióág torkolatát hangos csatakiáltással üdvözölhették. Nyugatról, a meghasadt erdőn keresztül elég erős árammal torkollott be a Duna—Sió; zavaros színén meglátzott az esős napok nyoma.

Éljen a raszt! — zúgott fel az egyhangú éljen, amely a pihenővel és díszebéddel egybekötött ünneplésnek szólt, amit abból az alkalomból indítványozott Pufi, mint elnök, hogy utunk egy részét megtettük; búcsúztunk a Dunától.

(Folytatjuk.)

A tükör beszéde.

*Egy megtört ember állt a nagy tükörhöz,
S a holdas éjben szólt a nagy tükör:*

*„Az arcot mintha láttam volna már!
Akkor még rózsát hintett rá a nyár,
S mosolygott, vig volt, kacagott...
De vége, vége szállt a nyárnak,
A napsütések ködre váltak,
S a régi rózsza szirmot hullatott.*

*A szembe mintha néztem volna már!
Akkor még izzott, égett benn' a nyár
S szikrát pattogott szomjasan...
De vége, vége szállt a nyárnak,
A napsütések ködre váltak.
A tűznek már csak hamva van..*

*Az ajkat mintha láttam volna már!
Egy másik ajkkal rajt' lokott a nyár
S a vágy beszédes mámorea...
De vége, vége szállt a nyárnak,
Elégtek már a régi vágyak.
Hideg az álmok vánkosa!...*

*A szem, a száj, az ajk, a szív, a haj
A nyári fényt elégté oly hamar...
S ki mindig vig volt, kacagott:
Elhalgatott egy őszi délután',
S míg szállt a köd susogva és puhán,
Bezárt egy nyári ablakot..."*

*Az elfáradtnak reszketett keze...
És könnyet szórt a felszakadt sebe.*

MÓRA LÁSZLÓ.